

[Lasse Budtz]

det er et parlamentarisk udtryk at kalde det pølsesnak, men for mig er det oprigtigt talt pølsesnak.

Jeg er enig, hvilket ikke kommer overraskende for hverken hr. Bilgrav-Nielsen eller for mig, i meget af det, hr. Bilgrav-Nielsen sagde. Jeg vil gerne understrege noget af det, han sagde, nemlig at det, der nu er ved at ske, helt oplagt skader forholdet mellem Øst og Vest, men det skader også forholdet mellem Vest og Vest. Det skader den folkelige opbakning bag Danmarks sikkerhedspolitik, og det skaber sikkerhedspolitisk usikkerhed, det skaber ingen sikkerhed. Det er også af den grund, at socialdemokratiet, selvfølgelig langsomt og i takt med udviklingen, har skærpet sin holdning.

Jeg fik et direkte spørgsmål fra hr. Bilgrav-Nielsen, nemlig hvornår man begynder. Hvornår er så at sige skæringspunktet? Som jeg sagde til hr. Steen Folke: da det er lidt diffust, er skæringspunktet for os den 22. november 1983, for da ved vi med bestemt-
hed, at Pershingraketterne begynder at ankomme. For os må det være skæringspunktet, og vi mener faktisk, at der burde afholdes et ekstraordinært NATO-ministerrådsmøde inden denne dato.

Så kom udenrigsministeren med sit interessante indlæg, hvis grundlæggende holdning er, at udenrigsministeren automatisk tager, hvad NATO siger. Han analyserer det ikke. Han spekulerer ikke over, om det måske er rigtigt. Han tænker ikke på, at der kan være andre, der har en anden opfattelse. Han godtager det. Vi mener altså ikke, at denne holdning kan være rigtigt.

Når udenrigsministeren så gennemgår de 10 punkter, jeg opridsede som ændringer i forudsætningerne, glemmer han, at det var en udtrykkelig forudsætning i det amerikanske senat, hos den amerikanske præsident, da aftalen blev indgået med præsident Carter, at SALT II skulle ratificeres. Han glemmer, at forsinkelsen måske kan skyldes Sovjet i 6 måneder, men Vesten, ja, jeg vil sige i 18 måneder. Han glemmer, at udenrigsminister Haig først i maj 1981 erklærede, at nu var man parat til forhandlinger, der først startede i efteråret 1981, og han glemmer, at bl.a. den danske udenrigsminister på det tidspunkt adskillige gange efterlyste en igangsætning af forhandlingerne.

Jeg forstår ikke den mindreværdsfølelse, nogle har over for NATO. Ja men koblingen er der da allerede. Stoler højre side i dette høje ting ikke på samarbejdet med Amerika og NATOs garantier og Amerikas garantier? Er udenrigsministeren ikke klar over, at den udvidelse af de britiske og franske atomvåben, som er forestående, er meget massiv? Kan udenrigsministeren ikke regne ud, at det ændrer det sikkerhedspolitiske billede? Hvad vil vi med det? Ja, vi vil sige, at Danmark ikke kan tage medansvar for denne udvikling, og ved ikke at gøre noget sker der som bekendt intet.

Statsministeren derimod synes jeg var mere konstruktiv. Det kommer nu ikke helt bag på mig, det skal jeg da gerne indrømme. Statsministeren sagde bl.a., at der stadig er håb i forhandlingerne – jeg gentager: statsministeren sagde bl.a., at der stadig er håb i forhandlingerne. Hvis det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, at der er noget positivt i Reagans udspil og Andropovs udspil, ville det så ikke være rigtigt at sørge for, at vi fik mere tid til at undersøge det? Det er det, der er vores grundholdning.

Jeg bliver nødt til til sidst at sige til statsministeren, at vi i socialdemokratiet selvfølgelig har lyttet med interesse til meddelelsen om, at regeringen ikke kan stemme for dagsordenen, men det er os ret magtpåliggende at få at vide, om regeringen stemmer imod eller undlader at stemme. Hvis man stemmer imod og fører den politik, man fulgte indtil for nylig på grundlag af 26. maj-dagsordenen, har det nogle meget interessante perspektiver, som jeg gerne skal komme tilbage til, alt afhængigt af statsministerens svar.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Det er kun hr. Lasse Budtz' totale fejlhuskning, der tvinger mig til at gå op og tage en kort bemærkning. Jeg ved godt, at jeg nok har fået den vane at tro, at jeg altid taler i hurtigt opfattende forsamlinger, og derfor er det klart, at jeg en gang imellem kommer ud for nogle, der ikke opfatter tingene.

Nu er det jo så heldigt, at her ligger allerede kopi af, hvad der er sagt, og jeg skal blot gentage det; så kan enhver høre, at hr. Lasse Budtz' beskyldning om, at jeg snart siger det